

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/228/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1218207736
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1218207736.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: O. K. A., Q..A., T.: XX XXX XXX, I. XX, Ž., proti žalovanému: L. B., V. A. XXX, V.É. A., o zaplatenie 2.115,10 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 20.09.2019, č.k. 21Csp/133/2018-128, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 17,90 % ročne z nezaplatenej istiny 2.115,10 eura od 25.09.2018 do zaplatenia, najneskôr do 21.10.2024, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti p o t v r d z u j e.

Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanému plný nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 2.115,10 eura a úrok 132,69 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 25.09.2018 do zaplatenia, do 15 dní po právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania vo výške 100 %, o ktorej výške rozhodne samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti rozsudku (výrok III.).

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 15.10.2018 domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny 2.115,10 eura, úroku v sume 132,69 eura, úrokov z omeškania v sume 1,27 eura, zmluvného úroku vo výške 17,90 % ročne zo sumy 2.115,10 eura od 25.09.2018 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.115,10 eura od 25.09.2018 do zaplatenia, ako aj zo sumy 132,69 eura od 25.09.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. Dôvodil, že dňa 09.11.2015 uzavrel so žalovaným úverovú zmluvu, na základe ktorej mu poskytol peňažné prostriedky v sume 2.500 eur, ktoré sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach a celý úver s príslušenstvom splatiť do 21.10.2024. Keďže žalovaný po vyčerpaní poskytnutého úveru porušil zmluvné povinnosti, rozhodol žalobca o predčasnej splatnosti úveru dňom 24.09.2018 na základe výzvy na predčasné splatenie úveru. Zostatok pohľadávky ku dňu 24.09.2018 predstavoval istinu 2.115,10 eura, úrok v sume 132,69 eura, úrok z omeškania v sume 1,27 eura a poplatky v sume 600 eur, ktoré si však v súdnom konaní voči žalovanému neuplatnil.

3. Súd prvej inštancie vykonaním dokazovania zistil, že strany sporu uzavreli dňa 09.11.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver celkom v sume 2.500 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach po 46,71 eura, vždy k 20. dňu v mesiaci, s dátumom prvej platby do 20.11.2015, počtom splátok 108, pri úrokovej sadzbe vo výške 17,90 % ročne, RPMN 20,86 % a priemernej RPMN na trhu 15,44 %. Celková

časťka, ktorú mal žalovaný zaplatiť, predstavovala 5.119,68 eura. Dátum konečnej splatnosti úveru mluvné strany dohodli na 21.10.2024. Žalobca listom zo dňa 20.07.2018 oznámil žalovanému, že je v omeškaní s úhradou splátok a vyzval ho na úhradu dlžnej sumy, pričom listom zo dňa 24.09.2018 vyhlásil predčasnú splatnosť celého úveru v sume 2.309,06 eura s príslušenstvom a žiadal o jeho zapltenie.

4. Následne súd prvej inštancie ustálil, že právny vzťah založený predmetnou úverovou zmluvou, ktorá spolu so Všeobecnými obchodnými podmienkami predstavuje štandardnú formulárovú zmluvu o úvere, je nevyhnutné posudzovať podľa ustanovení zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), nakoľko ide o spotrebiteľský právny vzťah. Žalovaný po poskytnutí úveru tento v dohodnutých splátkach riadne a včas nesplácal, a preto žalobca pristúpil dňa 24.09.2018 k zosplateniu celého úveru, čo viedlo k ukončeniu zmluvného vzťahu. Vzhľadom na túto skutočnosť súd prvej inštancie, za použitia ustanovenia § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 Z.z., vyhodnotil žalobu za čiastočne dôvodnú, a to v znení podľa výrokovej časti rozsudku, t.j. v časti o zapltenie zosplatennej a neuhradenej úverovej istiny v sume 2.115,10 eura a úroku z neuhradených splátok do predčasnej splatnosti úveru v sume 132,69 eura, ako i v časti požadovaných úrokov z omeškania v súvislosti s omeškaním žalovaného so splnením peňažného dlhu v súlade s ustanovením § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka; vo zvyšnej časti žalobu zamietol, keď v tejto časti posúdil žalobcom uplatnený nárok ako nedôvodný a nepreukázaný.

5. Súd prvej inštancie vyhodnotil nárok žalobcu na úrok vo výške 17,90 % ročne z nezapltenej istiny od 25.09.2018 do zapltenia za nedôvodný majúc za to, že žalobca si uplatňoval zmluvný úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, pričom mu patrí len nárok na dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov do splatnosti dlhu; v opačnom prípade by dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu spotrebiteľa, a to jednak v podobe zmluvných úrokov, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal aj na početnú judikatúru a ustálenú súdnu prax, podľa ktorej niet zákonného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť platiť úroky popri úrokoch z omeškania. Zároveň uviedol, že vyhlásením predčasnej splatnosti úveru zo strany veriteľa v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka zmluva o úvere zaniká, čím zanikajú aj všetky práva a povinnosti zmluvných strán, vrátane povinnosti spotrebiteľa splácať veriteľovi poskytnutý úver v splátkach a platiť mu i úroky z poskytnutej istiny. Spotrebiteľovi vzniká len povinnosť vrátiť nesplatenú istinu a splatné úroky, ktorých výška sa ku dňu účinnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru zo strany veriteľa zafixuje.

6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) tak, že žalobcovi, ktorý bol neúspešný len v časti vyčísleného príslušenstva, priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

7. Proti zamietajúcejmu výroku rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie aj v zamietnutom rozsahu a žalovaného zaviazne uhradiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a prizná mu i nárok na náhradu trov konania.

8. Žalobca sa nestotožnil s názorom konajúceho súdu, podľa ktorého mu nevznikol nárok na zapltenie zmluvného úroku odo dňa účinkov zosplatenia úveru. Uviedol, že popri absencii právnych noriem obmedzujúcich predmetný nárok veriteľa existuje množstvo zákonných ustanovení, z ktorých priamo, resp. cez analógiu legis vyplýva záver, podľa ktorého nárok veriteľa na dohodnutý úrok nie je viazaný na zosplatenie dlhu, ale na vrátenie v rámci úveru poskytnutých peňažných prostriedkov (napr. § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka). Obdobne poukázal i na ustanovenie § 13 ods. 3 a § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. majúc za to, že pokiaľ predmetný zákon ukladá spotrebiteľovi povinnosť pri odstúpení od zmluvy zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny, musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatení aj veriteľ. Dlžník je preto povinný platiť úroky ako odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov od okamihu ich reálneho poskytnutia do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Žiaden právny predpis pritom

neobsahuje reštriktívne ustanovenia vo vzťahu k nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení úveru. V tomto smere žalobca podotkol, že podľa návrhu zákona, ktorým sa mal v roku 2013 meniť a dopĺňať Občiansky zákonník, malo dôjsť k novelizácii ustanovenia § 53 ods. 9, keď toto malo byť doplnené o vetu: „Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka“. Navrhovaná zmena označeného ustanovenia Občianskeho zákonníka nebola nikdy legislatívne prijatá, čo podporilo jeho názor o tom, že zákonodarca neobmedzil jeho nárok ako veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok po zosplatnení úveru.

9. Žalobca svoju argumentáciu, podľa ktorej mu patril zmluvný úrok aj za obdobie po predčasnom zosplatnení úveru, podporil citáciou z rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave (sp. zn. 3Co/108/2017, sp. zn. 8Co/138/2017, sp. zn. 8Co/206/2018), rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11Co/12/2017, z viacerých rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici (sp. zn. 43Co/23/2017, sp. zn. 17Co/121/2018), keď k totožným právnym záverom dospel i Krajský súd v Nitre v rozsudku sp. zn. 8Co/193/2017, sp. zn. 7Co/366/2017, a sp. zn. 12Co/116/2017, ako aj Krajský súd v Košiciach (rozhodnutia pod sp. zn. 5Co/297/2017, sp. zn. 3Co/248/2017) a Krajský súd v Prešove (rozhodnutia pod sp. zn. 14Co/22/2018, sp. zn. 25Co/71/2018). Napokon k vzťahu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania a k ich uplatniteľnosti veriteľom popri sebe po predčasnom zosplatnení dlhu sa jasne vyjadril vo svojej rozhodovacej činnosti i Najvyšší súd Českej republiky v uznesení zo dňa 21.08.2014, sp. zn. 33Cdo/212/2014 a najnovšie i Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí zo dňa 30.07.2019, sp. zn. 6Cdo 113/2018, v ktorom odkazujúc na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie uzavrel, že veriteľ má nárok na zmluvný úrok z úveru bez ohľadu na zosplatnenie dlhu, a to aj popri nároku na úrok z omeškania, pričom tento nárok trvá až do úplného splatenia poskytnutých finančných prostriedkov dlžníkom.

10. Žalobca súdu prvej inštancie vyčítal, že správnosť prijatého záveru o nedôvodnosti nároku na zmluvný úrok po zosplatnení úveru nesprávne odvodzoval i od uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.09.2012, sp. zn. IV. ÚS 476/2012, v ktorom však Ústavný súd nevyslovil žiaden právny názor podporujúci akýmkoľvek spôsobom stanovisko konajúceho súdu ohľadne úrokov po zosplatnení úveru. Napokon ani Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí vo veci sp. zn. 4Obo 143/98, nijako neriešil uplatňovanie nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru, keď sa prioritne zaoberal otázkou nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov a nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov z omeškania. Konštatovanie konajúceho súdu, že i podľa uvedených rozhodnutí súdov dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria veriteľovi len do splatnosti dlhu, keď od splatnosti dlhu je dlžník v omeškaní a je povinný platiť už len úroky z omeškania preto žalobca považoval za vytrhnuté z kontextu, z dôvodu ktorého nemohlo byť paušálne uplatnené v konaniach, v ktorých sa veritelia domáhali priznania nárokov z poskytnutých peňažných prostriedkov.

11. K nároku na úrok z omeškania zo zmluvného úroku ku dňu zosplatnenia žalobca uviedol, že zmluvné úroky ku dňu zosplatnenia celého dlhu boli vyčíslené pevnou sumou, ktorá pripadá na časť anuitných splátok neuhradených dlžníkom, táto suma sa ďalej nenavýšuje, a preto nárok na tento úrok z omeškania nie je v rozpore so zásadou anatocizmu, ktorá ma zamedziť neodôvodnenému navyšovaniu nárokov veriteľov ohľadom príslušenstva. Uvedené podporil citáciou rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave vo veci sp. zn. 6Co/78/2018, rozhodnutiami Krajského súdu v Trenčíne (sp. zn. 19Co/143/2017, sp. zn. 19Co/142/2018), rozhodnutím Krajského súdu v Prešove (sp. zn. 4Cob/62/200), Krajského súdu v Banskej Bystrici (sp. zn. 14Co/542/2016), ako aj rozhodnutím Krajského súdu v Nitre (sp. zn. 25Co/219/2017).

12. Žalobca v závere odvolania požiadal o doplnenie rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko tento podľa jeho názoru opomenul rozhodnúť o nároku na zaplatenie vyčísleného úroku z omeškania do dňa zosplatnenia v sume 1,27 eura.

13. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

14. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 24.09.2020 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

15. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

16. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

17. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

18. Podľa § 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

19. Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

20. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

21. Je nesporné, že strany sporu uzavreli dňa 09.11.2015 úverovú zmluvu, v ktorej sa dohodli, že žalobca ako veriteľ poskytne žalovanému ako dlžníkovi úver v sume 2.500 eur s dohodnutou úrokovou mierou 17,90 % ročne. V predmetnej zmluve si sporové strany dohodli konkrétny spôsob splácania úveru, a to vždy k 20. dňu kalendárneho mesiaca, počnúc dňom 20.11.2015, keď výška anuitnej splátky predstavovala sumu 46,71 eura, počet splátok 108, s tým, že termín konečnej splatnosti pripadol na 21.10.2024. Žalobca pristúpil k zosplatneniu úveru dňa 24.09.2018 z dôvodu jeho nesplácania žalovaným riadne a včas.

22. Je nepochybné, že zmluva o úvere uzavretá sporovými stranami je zmluvou spotrebiteľskou, podliehajúcou právnej úprave zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu jej uzavretia. Tento zákon však nepokrýva vznik úverového zmluvného vzťahu, rovnako ako práva a povinnosti strán, ktoré zo zmluvného vzťahu vyplývajú, komplexne, keď doba, po akú je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru, vzťah úrokov z úveru a úrokov z omeškania, výška úrokov z omeškania sú predmetom úpravy Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy tzv. absolútnym obchodom, a preto bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere (§ 497 a nasledujúce). Ustanovenia Občianskeho zákonníka sa v prípade právneho vzťahu, účastníkom ktorého je spotrebiteľ, použijú vtedy, ak v Občianskom zákonníku existuje také ustanovenie, ktoré je možné prednostne aplikovať (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

23. V dôsledku odvolania žalobcu bolo rozhodujúcou otázkou posúdenie, či súd prvej inštancie zaujal správny právny názor vo vzťahu k nároku žalobcu na zaplatenie úroku z úveru vo výške 17,90 % ročne z dlžnej istiny od 25.09.2018 do zaplatenia, ktorý žalobcovi nepriznal s odôvodnením, že v spotrebiteľských vzťahoch je možné priznať úroky len do splatnosti úveru, pretože po splatnosti úveru nastupuje režim sankčných úrokov z omeškania a v prípade požadovania úroku z omeškania spolu s úrokom z úveru by došlo ku kumulácii negatívneho postihu dlžníka ako spotrebiteľa. Vyhlásením predčasnej splatnosti úveru tak zaniká povinnosť spotrebiteľa splácať veriteľovi poskytnutý spotrebiteľský úver v dohodnutých splátkach a platiť mu z poskytnutej istiny ďalšie úroky; spotrebiteľovi potom vzniká povinnosť vrátiť veriteľovi popri nesplatennej istine len tie riadne dohodnuté úroky, splatné ku dňu predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

24. Odvolaciemu súdu sú z jeho rozhodovacej činnosti známe rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie vychádzajúce z názoru, že úroky z úveru patria veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu, ale aj opačné rozhodnutia obsahujúce názor, že povinnosť platiť úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov v spotrebiteľských vzťahoch trvá aj po splatnosti pohľadávky až do vrátenia úveru. Otázkou existencie a výšky nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru riešil Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 16.06.2020 sp. zn. 5Cdo/42/2020, v ktorom vychádzal z toho, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka a ani zákona č. 129/2010 Z.z. nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník a ani Občiansky zákonník nemodifikuje trvanie záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. S poukazom na ustanovenia § 497 a § 502 Obchodného zákonníka, ako aj § 9 ods. 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi patrí úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

25. Podľa uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ak dlžník disponuje peňažnými prostriedkami a porušil zmluvné povinnosti, nemôže z takého porušenia profitovať, nakoľko zmluvné úroky sú pravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je inštitút, ktorý slúži na ochranu veriteľa, pričom podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky a patrí mu za ne dohodnutá odmena. Záväzok dlžníka platiť veriteľovi dohodnutú odmenu zostáva nedotknutý a aplikuje sa po dobu, na ktorú bol v zmluve dohodnutý, nakoľko dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Keďže dlžníkovi zostáva záväzok platiť rovnaký úrok ako v čase jeho dojednania, veriteľovi potom patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

26. K vyššie uvedenému je potrebné dodať, že pre spotrebiteľa by bolo nevýhodné, aby platil úroky z neuhradenej istiny až do zaplatenia istiny tak, ako to žiadal žalobca vo svojom odvolaní. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, tak, aby dlžník presne vedel koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Dojednanie, ktorým by sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, by spôsobilo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a porušovalo by ustanovenie § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

27. Aplikovaním vyššie uvedeného, t.j. že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi prináleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí, dospel odvolací súd k záveru, že žalobcovi v pozícii veriteľa patrí zmluvný úrok vo výške 17,90 % ročne z dlžnej istiny 2.115,10 eura od 25.09.2018 do zaplatenia, najneskôr však do 21.10.2024, ako dátumu konečnej splatnosti úveru v zmysle úverovej zmluvy. V dôsledku uvedeného odvolací súd podľa § 388 C.s.p. zmenil napadnutý zamietajúci výrok rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 17,90 % ročne z nezaplatennej istiny 2.115,10 eura od 25.09.2018 do zaplatenia, najneskôr do 21.10.2024 a vo zvyšnej časti (ktorou súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu na vyčíslený úrok z omeškania vo výške 1,27 eura) rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil, nakoľko žalobca v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti preukazujúce jeho vecnú nesprávnosť. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že sa nestotožnil s názorom žalobcu o potrebe doplnenia napadnutého rozsudku, ktorú skutočnosť žalobca vyvodzoval z toho, že konajúci súd opomenul rozhodnúť o časti príslušenstva vzťahujúcej sa k vyčíslenému úroku z omeškania z neuhradených splátok do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku (bod 28) je zrejmé, že súd prvej inštancie považoval za preukázaný nárok žalobcu na zaplatenie pohľadávky uvedenej vo výrokovej časti rozhodnutia, t.j. podľa výroku I., ktorým rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 2.115,10 eura, úrok v sume 132,69 eura spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne z uvedených súm (považujúc ich za istinu) od 25.09.2018 do zaplatenia, pričom vo zvyšnej časti (t.j. o zaplatenie úroku vo výške 17,90 % ročne z dlžnej istiny 2.115,10 eura od 25.09.2018 do zaplatenia a vyčísleného úroku z omeškania v sume 1,27

eura) vyhodnotil jeho nárok za nepreukázaný a nedôvodný; súd prvej inštancie tak rozhodol o celom uplatnenom nároku žalobcu, vrátane úroku z omeškania v sume 1,27 eura, a preto nebol dôvod na vydanie dopĺňacieho rozsudku.

28. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania (prvoinštančného a odvolacieho) podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal z dôvodu zmeny napadnutej časti rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej plný úspech, pričom neúspech mal len v nepatrenej časti (o zaplatenie 1,27 eura), ktorá okolnosť nemala vplyv na meritórny výsledok sporu, priznal voči žalovanému plný nárok na náhradu trov konania.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).